

DEBRECENI TÖRVÉNYSZÉK
DEBRECEN

Alkotmánybíróság 2017 -02- 13 32
1015 Budapest
Donáti u. 35-45. any: 1 Mell: 23 ill. bg. Ft

Regisztrációs szám: 6.6.40155/2015. Pw

Tisztelt Alkotmánybíróság!

DEBRECENI TÖRVÉNYSZÉK
ELNÖKE
DEBRECEN
Érk.: 2018 OKT 03
2018. El. I. 3. 10/18 sz.
Melléklet: 23 db (1)

Alulírott [redacted] az Alkotmánybíróságtól
szóló 2011. évi CLI. törvény 27.§-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.018/2016/7. számú ítéletének (1.sz. melléklet) alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Ügyszám: IV/2086-4/2026
Érkezett: 2017 FEBR 21.
Példány: 1 Kezelőiroda:
Melléklet: 23 db

- XV. cikk (1)–(2) bekezdését /együttolvasva a B) cikk (1) bekezdéssel /;
- XIII. cikkét /együttolvasva az I. cikk (3) bekezdésével /;
- XXVIII. cikk (1) bekezdését /együttolvasva a 28. cikkel /.

Tekintettel arra, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a fent nevezett ítéletével a Debreceni Ítéltábla jogerős közbenső ítéletét hatályon kívül helyezte, és egyúttal a Debreceni Törvényszék keresetet elutasító első fokú ítéletét helyben hagyta, megállapítható, hogy további jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésemre. Az ügyben perújítási eljárás nincs folyamatban.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben az első fokon eljáró Debreceni Törvényszék nem él az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 53.§ (4) bekezdésében foglalt, a kifogásolt kúriai ítélet végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó lehetőséggel, úgy szíveskedjen élni az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 61. (1) bekezdésében biztosított jogával és hívja fel a Debreceni Törvényszéket a felfüggesztés foganatosítására.

Kérésem oka az, hogy az általam Alaptörvény-ellenesnek tartott fenti ítélet végrehajtása következtében több mint 9,5 millió forint perköltséget kellene megfizetnem, amit nem tudok teljesíteni, így a várhatóan meginduló végrehajtási eljárások a teljes egzisztenciális ellehetetlenülésemet fogják okozni (az Alperes a tagsági jogviszonyom megszűnésének napján a munkaviszonyomat is megszüntette, amióta rendszeres és érdemi jövedelmet biztosító munkalehetőséget nem sikerült találnom).

A fentiek szerinti panasz indítványt, mint a Kúria Gfv.VII.30.018/2016/7. számú ítéletével érintett polgári per Felperese terjesztem elő (Alperes: [REDACTED] Zrt.). (2.sz. melléklet)

A Kúria ítéletének megsemmisítésére vonatkozó érdemi kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő.

I. A megsemmisíteni kért bírói döntés megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok

Megsemmisíteni kért bírói döntés: a Kúria Gfv.VII.30.018/2016/7. számú ítélete.

A Kúria ítélete kézhez vételének időpontja: 2016. augusztus 02. (3. sz. melléklet)

II. Az Alaptörvényben biztosított jogok megnevezése

A Kúria kifogásolt ítélete álláspontom szerint az alábbi, Alaptörvényben biztosított jogaimat sérti:

- a.) **XV. cikk (1)–(2) bekezdését /együttolvasva a B) cikk (1) bekezdéssel és a XIII. cikkel - a megkülönböztetés tilalma, törvény előtti egyenlőség joga;**
- b.) **XIII. cikk /együttolvasva az I. cikk (3) bekezdésével / - a tulajdonhoz való jog**
- c.) **XXVIII. cikk (1) bekezdése /együttolvasva a 28. cikkel /; - a tisztességes bírói eljáráshoz való jog**

III. A közvetlen érintettség kifejtése (pertörténet, bírói döntések)

1. Az elsőfokú eljárás

Fent nevezett [REDACTED] [REDACTED] mint Felperes – jogi képviselőm útján – 2014. november 18-ai dátummal keresetlevelet terjesztettem a Debreceni Törvényszék elé a [REDACTED] Zrt. mint Alperes ellen (2.sz. melléklet).

a) A keresetlevélben kértem a Törvényszéket, hogy

- az 1959. évi IV. törvény (Ptk. régi) 339.§ (1) bekezdése alapján, a 2006. évi X. törvény 78. § (3) bekezdésére, a 89.§-ára, valamint a 88.§ alapján felhívott 2006. évi IV. törvény 74.§ (3) bekezdésére való tekintettel kötelezze az Alperest 43.226.481,- Ft, azaz negyvenhárommillió-kétszázhuszonhatezer-négyszáznyolcvanegy forint megfizetésére

- az 1959. évi IV. törvény (Ptk. régi) Ptk. 301.§ (1) bekezdése alapján kötelezze Alperest a fenti összeg után 2014. január 19. napjától számított késedelmi kamatának megfizetésére
- kötelezze Alperest a perköltségek viselésére.

Kérésem indokolásaként az alábbiakat adtam elő.

- Felperes az Alperes jogelődjében, a [REDACTED] Takarékszövetkezetben ([REDACTED]) összesen 10.000.000,- Ft, azaz tízmillió forint névértékű részjeggyel rendelkezett. A Takarékszövetkezet, mint jogelőd 2013. december 30. napjával átalakult Alperessé.
- A Takarékszövetkezet 2011. évben elhatározta a zártkörű részvénytársasági formába történő átalakulást (bankká alakulást), azonban az engedélyeztetési eljárást a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete felfüggesztette és az ügyészséghez fordult közelebből nem ismert nyomozati cselekmények foganatosítása okán. A nyomozást 2013 augusztusában megszüntették és így folytatható tovább az átalakulási eljárás.
- Tekintettel az időközben eltelt két évre a Takarékszövetkezet a szövetkezetekről szóló 2006. évi X. törvény (továbbiakban: Szövetkezeti törvény) 76.§ szakasza szerinti közgyűléseket ismételtelen megtartotta.
- A Takarékszövetkezet a Szövetkezeti törvény 76.§ (2) bekezdése szerint felmérte, hogy az akkori tagok közül ki nem kíván az átalakulással létrejövő társaság tagja lenni. Ekkor írásban jeleztem, hogy nem kíván a jogutód társaság részvényesévé válni.
- Az átalakulást a felügyeletet ellátó MNB engedélyezte, a cégbíróság 2013. december 30-ai hatállyal bejegyezte a jogutód [REDACTED] Zrt-t (Alperes).
- A Felperes részére a jogutód Alperes 2014. január 17. napjával banki átutalás útján megfizetett összesen 10.000.000,- Ft-ot (azaz tízmillió forintot), mint az új társaságban részt venni nem kívánó felperesre jutó vagyonyhányadot. Ez az összeg megegyezik a Felperes volt részjegyei névértékének összegével.
- Álláspontom szerint Alperes jogszabályellenesen járt el akkor, amikor Felperes részére csak a szövetkezeti részjegyei névértékének megfelelő vagyonyhányadot fizette meg.
- A Szövetkezeti törvény a szövetkezetek átalakulásáról szóló közös szabályok részeként előírja, hogy a tagként (részvényesként) részt venni nem kívánó személyeket megillető vagyonyhányadot ki kell adni. Előadtam, hogy a Szövetkezeti törvény a kiadni rendelt vagyonyhányad összegének meghatározására külön előírást nem tartalmaz, a szövetkezet gazdasági társasággá való átalakulásának különös szabályait jelentő 88.§ értelmében azt a gazdasági társaságokról szóló törvényben előírtak szerint kell meghatározni. A gazdasági társaságokról szóló törvény 74.§ (3) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz az új társaságban részt venni nem kívánó személyt megillető vagyonyhányad összegének meghatározása vonatkozásában.

Gt. 74.§ (3) Az elszámolás során a társaságtól megváló tag járandóságát úgy kell megállapítani, hogy - ha a társasági szerződés a tagsági viszony megszűnése esetére más elszámolási módot nem ír elő - az a tagnak a jogelőd jegyzett tőkéjéhez

viszonyított vagyoni hozzájárulása arányához igazodjon. A tagot ugyanilyen arányban illeti meg a jogelődnek a (szükség szerint az átértékelési különbözettel módosított) saját tőkéje. Ha a tag járandóságát piaci értéken kívánják megállapítani, akkor kötelező - a számviteli törvény megfelelő előírásainak figyelembevételével - vagyontértékelést végrehajtani. Nincs helye a tag részére vagyoni kiadásnak, ha a jogelőd saját tőkéje nulla vagy negatív.

- Tekintettel arra, hogy a megszűnő szövetkezet alapszabálya más elszámolási módot nem írt elő, így a Felperesre jutó és kiadandó vagyonyhányadot a Gt. fent idézett 74.§ (3) bekezdése szerint kellett volna megállapítani. Előadtam, hogy a Felperesi álláspont helyességét az a tény is alátámasztja, hogy a megszűnő szövetkezet vagyont felosztották, de abból csak a részvénytársaságban részt vevő volt szövetkezeti tagok részesültek, így az új társaságban részt venni nem kívánó tagokra jutó vagyonrész is saját maguknak juttatták a leendő részvényesek.

- A fentiek szerinti hibás vagyoni kiadás okán 43.226.481,- Ft megfizetésére kértem kötelezni az Alperest.

b) 2015. januárjában az Alperes ellenkérelmet terjesztett elő (4.sz. melléklet), melyben többek között kifejtette:

- Az Alperes jogelődjének 2015. november 25-én megtartott közgyűlésén elfogadott, az új társaságban részt venni nem kívánó tagokkal való elszámolás módjáról szóló szabályzat maradéktalanul megfelel a szabályzat elfogadásakor hatályos jogszabályi előírásoknak. (4.sz. melléklet [1] bek.)

- „A Hpt. az átalakulásnál irányadó elszámolási szabályokról külön nem rendelkezett, de a 2013.november 25. napján hatályos 216/A.§ a tagsági jogviszony megszűnése során történő elszámolás vonatkozásában a következőket rögzítette:

„216/A § (1) Ha törvény kivételt nem tesz, a szövetkezeti hitelintézet tagja, illetőleg örököse (jogutódja) tagsági jogviszonya megszűnésekor a szövetkezet saját tőkéjéből legfeljebb a részjegye összegére tarthat igényt.” ” (4.sz. melléklet [2] bek.)

- Az elszámolás módjáról szóló szabályzatban (5.sz. melléklet) rögzítették, hogy az elszámolás során a Hpt. 216/A.§ (1) bek. szabályait fogják alkalmazni, ami azt jelenti, hogy az új társaságban részt venni nem kívánó tagoknak az elszámolás keretében a részjegyük névértékének megfelelő összeget fogják kifizetni. (4.sz. melléklet [3] bek.; 5.sz. melléklet [1] bek.)

Az Alperes az ellenkérelméhez – többek között - csatolta még a Pénzügyminisztérium szakmai álláspontját (6.sz. melléklet), és az MNB írásos véleményét (7.sz. melléklet) is.

c) Felperes 2015. február 04-ei dátummal előkészítő iratot nyújtott be (8.sz. melléklet)

Az előkészítő irat az ellenkérelemben foglaltakra adott Felperesi ellenérveket tartalmazza.

- A Felperes szerint a követelését (tagsági jogviszonya megszűnésével) a takarékszövetkezet átalakulása keletkezteti, még hozzá annak időpontjában (2013. december 30.), így a jogutód részvénytársaság elszámolási kötelezettsége is ebben az időpontban keletkezik, amikor viszont már nincs hatályban a Hpt. 216/A.§-a, így az elszámolás során sem alkalmazható. (8.sz. melléklet [1]-[2])

- A Hpt. 216/A.§ (1) bek. első mondatának első fele („Ha törvény kivételt nem tesz...”) taxatív megengedi a saját további rendelkezésétől való törvényi szintű eltérést, így a Hpt. 216/A.§ alkalmazásával ugyancsak a Szövetkezeti törvény szabályainak alkalmazásához jutunk el, hiszen a Szövetkezeti törvény 89.§-a kifejezetten előírja saját szabályainak alkalmazását az elszámolás során, tehát megfelel a 216/A.§ (1) bek. első mondatának első felében említett kivétel kritériumnak. (8. sz. melléklet [3]-[4])

- Felperes jogszerűtlennek ítélte az Alperes Hpt. 216/A. §-ra vonatkozó értelmezését abból az aspektusból is, hogy teljességgel ellentétesen értelmezi azt a jogutód részvénytársaságban részt venni kívánó, és részt venni nem kívánó tagok vonatkozásában. Míg a részt venni kívánó tagoknál (helyesen) figyelembe veszi a 216/A.§ (1) bek. első mondatának első felét („Ha törvény kivételt nem tesz...”) és így eljut a Szövetkezeti törvény vagyonfelosztási szabályaihoz, addig a részt venni kívánó tagok esetében úgy tesz, mintha a kivételre vonatkozó szövegrész ott sem lenne, és így a részjegy névértékében határozza meg a kiadandó vagyonhányadot. Erre a megkülönböztetésre alapot teremtő törvényi rendelkezés nem létezik, így az jogszerűtlen. (8. sz. melléklet [5]-[6])

d) Felperes 2015. február 24-ei dátummal előkészítő iratot (9.sz. melléklet) nyújtott be

e) Felperes 2015. február 25-ei dátummal előkészítő iratot és kereset-kiegészítést (10.sz. melléklet) nyújtott be

- Felperes az addig csak kártérítés megfizetésére vonatkozó keresetét kiegészítette az elszámolási igény érvényesítésére vonatkozó keresettel. (10.sz. melléklet [1])

- Felperes kifejtette, hogy az Alperes által az ellenkérelméhez csatolt pénzügyminisztériumi szakmai álláspont (6.sz. melléklet) a felperesi érvelést erősíti, hiszen a törvényelőkészítő szerint – idézve a törvényjavaslat indokolásából – a Hpt. 216/A.§ 2003. január 01-től hatályos beiktatásával a jogalkotó célja az 1992. évi I. törvény (rég. Szöv. tv.) 58.§-ában foglalt szabályozás fenntartása volt a szövetkezeti hitelintézetek vonatkozásában, annak érdekében, hogy a változó tőke elve ne veszélyeztesse a szövetkezeti hitelintézetek prudens működését. (6.sz. melléklet [1]-[2])

A felperesi érvelés szerint az átalakulással megszűnik a szövetkezetként, tehát a változó tőke elve alapján való működés, így a 216/A.§ által biztosított prudenciális védelem sem indokolt. Ezt az értelmezést erősíti az is, hogy a 1992. évi I. törvény (régi Szöv. tv.) 58.§-ában foglalt, és a jogalkotó által a 216/A. § beiktatásával a szövetkezeti hitelintézetekre fenntartani szándékozott eredeti szabályozás kifejezetten (taxatíven) csak a tagsági jogviszony megszűnésének 3 esetére vonatkoztatta a részjegy névérték szerinti elszámolást (kilépés, kizárás, halál ill. a tag megszűnése). A szövetkezet jogutóddal, vagy jogutód nélküli megszűnésére (logikusan) a végelszámolás szabályait rendelte alkalmazni. (10.sz. melléklet [2]-[3])

f) Felperes 2015. március 17-ei dátummal előkészítő iratot (11.sz. melléklet) nyújtott be

g) A Debreceni Törvényszék 2015. március 25-én a felperesi kérelmet elutasító ítéletet hozott 6.G40.176/2014/8. (12.sz. melléklet)

A Törvényszék döntését az alábbiak szerint indokolta.

- A jogvita eldöntése során abból kell kiindulni, hogy az átalakulás mint jogintézmény egy egységes folyamat, ebből következően pedig egy adott időpontban hatályos azonos jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni az átalakulás egyes mozzanataira. A Törvényszék a mérvadó időpontot az első közgyűlés napjában határozta meg. (12.sz. melléklet [1] bek.)
- A Törvényszék megállapítja, hogy a Hpt. 216/A. § (1) bekezdésének 2003. január 01-én hatályos szövege szerint a hitelintézet tagja tagsági jogviszonya megszűnésekor legfeljebb a részjegye összegére tarthat igényt. (12.sz. melléklet [2] bek.)
- A Törvényszék hivatkozik a Legfelsőbb Bíróság Gfv.IX.30.160/2010/6. számú ítéletére (13.sz. melléklet), amelyben egy a 2006. év elején kilépett szövetkezeti hitelintézeti tag keresetét bírálták el. (12.sz. melléklet [3] bek.)
- A Törvényszék értelmezése szerint a felperes követelése nem a tagsági viszony megszűnésének időpontjában keletkezett, hanem a Felperes azon nyilatkozatával, amelyben kinyilvánította, hogy nem kíván a jogutód társaság részvényese lenni. (12.sz. melléklet [4] bek.)
- A Törvényszék egyetért azzal az alperesi állásponttal, hogy mivel a Felperes az elszámolás kérdésében hozott legfőbb szervi határozatot a Szövetkezeti törvény által előírt határidőn belül keresettel nem támadta meg, utóbb az elszámolás módjának helytelen meghatározására már nem hivatkozhat. (12.sz. melléklet [5] bek.)

2. A másodfokú eljárás

Felperes a Debreceni Törvényszék elutasító ítélete ellen fellebbezést terjesztett elő a Debreceni Ítéltáblához (14.sz. melléklet), amelyben elsődlegesen az első fokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és az Alperesnek a kereseti kérelem szerinti marasztalását, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

a) A felperesi fellebbezés indokolása

- Felperes megismételte az elsőfokú eljárás során is felhozott, azon érvét, hogy az Alperes az átalakulás során is tisztában volt a még hatályos 216/A.§ helyes értelmezésével, hiszen a létrejövő új társaságban részt venni kívánó tagok vonatkozásában úgy értelmezte azt, hogy a vagyonfelosztás során a Szövetkezeti törvény előírásait kell alkalmazni. Ugyanakkor a részt venni nem kívánó tagok vonatkozásában nem vette figyelembe a 216/A.§ (1) bekezdésének „Ha törvény kivételt nem tesz...” szövegrészét, és ezáltal jogsértően járt el. (14.sz. melléklet [1])

- Felperes kifejtette ellenérveit a szövetkezeti közgyűlés határozatainak kógens törvényi előírásokkal szemben érvényesülő normativitása tárgyában, utalva arra, hogy a Törvényszék álláspontja a jogrendszeren kívüliség lehetőségét nyújtaná a szövetkezetek részére a tagjaikkal kapcsolatos jogviszonyaiban. (14.sz. melléklet [2])

- Felperes ismételt hivatkozott a 216/A.§ beiktatásának jogalkotói indokolásán alapuló jogértelmezésnek a felperesi álláspontot alátámasztó tartalmára. (14.sz. melléklet [3])

- Felperes rámutatott, hogy az elsőfokú ítéletben hivatkozott Legfelsőbb Bíróság-i ítélet (Gfv.IX.30.160/2010/6.) nem képez analógiát, hiszen abban az esetben egy kilépő tag jogvitáját bírálták el, ráadásul a jogalkalmazás során figyelembe vett 216/A.§ szövege is érdemben eltért a jelen ügyben releváns szövegtől. (14.sz. melléklet [4])

- Felperes ugyancsak megismételte a 216/A.§ hatályon kívül helyezéséből fakadó alkalmazási korlátra való hivatkozását, amit a Legfelsőbb Bíróság Pfv.VI.20.160/2000. számú ítéletével (BH2002.351. – 15.sz. melléklet) is alátámasztott. A hivatkozott ítélet közvetlenül kimondja, hogy az átalakulás időpontjában hatályos jogszabály alapján kell elszámolni (14.sz. melléklet [5])

b) Az Alperes fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be (16.sz. melléklet)

- Alperes az ellenkérelmében többnyire megismételte korábbi érveit, kiegészítve azokat a Törvényszék ítéletében foglaltakkal.

- Alperes korábbi érveléseiben nem reagált a Felperesnek az Alperes megkülönböztető jogalkalmazására vonatkozó észrevételeire, amivel kapcsolatban a fellebbezési ellenkérelemben az alábbiakat írta:

„Az Alperes a jogutód gazdasági társaságban részvényessé váló tagokkal történő elszámolás során azért nem alkalmazta a Hpt. 216/A.§-át, mert az csak a tagsági jogviszony megszűnésével kapcsolatos elszámolásra vonatkozik.”
(16. sz. melléklet [1] bek.)

Ezzel kapcsolatban a későbbiekben Alperes még megjegyezte:

„Téves az a Felperesi hivatkozás, mely szerint a jogutód társaságban részt venni nem kívánó tagokkal a szövetkezeti tagságuk megszűnése miatt szintén a Hpt. 216/A.§-ban foglaltak szerint kellett volna elszámolni, hiszen a ki nem lépő szövetkezeti tagok szövetkezeti tagsága úgy szűnt meg, hogy ezzel egyidejűleg az újonnan létrejött társaságban ők részvényessé váltak, tehát a tulajdonosi jogviszonyuk nem szűnt meg a jogelőddel.” [16. sz. melléklet [3] bek.)

- A BH.2002.351. Legfelsőbb Bíróság-i ítélet kapcsán az Alperes kifejtette, hogy a citált ítélet vonatkozásában – mivel az átalakulás „egységes” folyamat – az átalakulás időpontjának az első közgyűlés 2013. november 06-ai időpontját kell tekinteni. [16. sz. melléklet [2] bek.)

c) Felperes 2015. október 08-ai keltezésű előkészítő irata

- Az Alperes ellenkérelmében kifejtett, az átalakulás időpontjára vonatkozó (fent idézett) álláspontra reagálva Felperes kifejtette a hatályos jogszabályokon alapuló érveit. (17. sz. melléklet [1] bek.)

- Felperes felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy a Törvényszék ítéletében hivatkozott, a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.414/2007/5. számú végzése szerint az új társaságban részt venni nem kívánó taggal az elszámolást a cégbejegyzés napjára, mint fordulónapra elkészített végleges vagyonomérleg alapján kell elvégezni, ami teljességgel ellentmond a Törvényszék ítélete indokolásának. (17. sz. melléklet [2] bek.)

d) A Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.330/2015/5. számú közbenső ítélete (18. sz. melléklet)

A Debreceni Ítéltábla a fellebbezést alaposnak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva, közbenső ítélettel az Alperes elszámolási kötelezettségének fennállását állapította meg. (18. sz. melléklet [1] bek.) A Felperessel történő elszámolás eredményeként fizetendő összeg tárgyában pedig az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására utasította, meghatározva számára azt, hogy az elszámolást a Szövetkezeti törvény 51.§ (3) bekezdésében leírtak szerint kell elvégezni. (18. sz. melléklet [2] bek.)

Az Ítéltábla döntését az alábbiak szerint indokolta.

- Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a Felperes vagyonhányad kiadása iránti igénye nem az átalakulás időpontjában (2013. december 30.), hanem az új társaságban való részt nem vételéről tett nyilatkozata időpontjában (2013. november 06.) keletkezett. (18. sz. melléklet [3] bek.)

- Az Ítéletábra álláspontja szerint a szövetkezeti törvény 89. §-ában hivatkozott „e törvény” alatt a Szövetkezeti törvény 51. § (3) bekezdését kell érteni. (18. sz. melléklet [4] bek.)

- A Hpt. 216/A.§-a az elszámolás szempontjából releváns időpontban (2013. december 30.) nem volt hatályban, így az elszámolást – függetlenül az elszámolás módjáról elfogadott szabályzat rendelkezéseitől – a Szövetkezeti törvény szabályai, méghozzá az 51. § (3) bekezdése alapján kell elvégezni. (18. sz. melléklet [5] bek.)

- Az Alperes által az átalakulás folyamatában meghozott döntéseket az Ítéletábra jogszerűnek ítélte, így a Felperes kártérítési felelősség megállapítására vonatkozó kérelmét megalapozatlannak ítélte, megállapítva, hogy az Alperes a jogszabályok téves értelmezése miatt számolt el helytelenül a Felperessel. (18. sz. melléklet [6] bek.)

3. A felülvizsgálati eljárás

a) A Debreceni Ítéletábra jogerős közbenső Ítélete ellen az Alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához (19. sz. melléklet). Kérelmét az alábbiakkal indokolta.

- Álláspontja szerint az Ítéletábra helytelenül állapította meg azt, hogy a szövetkezet átalakulásának időpontjával szűnt meg a Felperes szövetkezeti tagsági jogviszonya, és 2013. december 30-i időpontra vonatkozóan áll fenn az Alperes elszámolási kötelezettsége. (19. sz. melléklet [1] bek.).

- Alperes szerint a 2013. december 19. napján bejegyzett átalakulás csak a Felperes tagsági jogviszonyból eredő követelésének megnyíltá tekintetében lehet releváns, mert az Alperes csak a saját maga által elfogadott, az elszámolás módjára vonatkozó szabályzat alapján volt jogosult kifizetést teljesíteni az Felperes részére. (19. sz. melléklet [2] bek.).

- Alperes jogellenesnek ítélte azt a helyzetet, ha a saját szabályzatában foglaltak helyett a kógens törvényi előírásokat tartalmazó Szövetkezeti törvény szabályai szerint kellett volna elszámolnia. (19. sz. melléklet [3] bek.).

b) Felperes felülvizsgálati ellenkérelmében (20. sz. melléklet) kérte a Debreceni Ítéletábra jogerős ítéletét hatályában fenntartani és megismételte az összes, korábban is előterjesztett érvelését, továbbá hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság BH2002.351. számú ítéletére (15. sz. melléklet) is.

c) A Kúria ítéletével a Debreceni Ítéltábla jogerős közbenső ítéletét hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyta. (1. sz. melléklet)

IV. Indokolás arra nézve, hogy a Kúria sérelmezett ítélete miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel

Jó néhány alkotmánybírósi határozatot áttanulmányozva ismertté vált előttem az Alkotmánybíróság eljárásának azon rendje, mely szerint a több alapjog kapcsán is alkotmányjogi panasszal illetett bírói döntés vizsgálata során, ha az Alkotmánybíróság valamely okból megállapítja az Alaptörvény sérelmét, úgy a további, még nem vizsgált sérelmi okok vizsgálatát mellőzi.

Fentiek okán kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria alkotmányjogi panaszom tárgyát képező ítéletét a sérelmi okok azon sorrendjében szíveskedjen vizsgálni, amely sorrendet az indokolásomban az alábbiak szerint követek.

1. Az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdésének sérelme - együtto lvasva a B) cikk (1) bekezdéssel és a XIII. cikkel - a hátrányos megkülönböztetés tilalma

Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XV. cikk

- (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.
- (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékos ság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

együtto lvasva

XIII. cikk (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

B) cikk

- (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

Alkalmazott (értelmezett) jogszabályi rendelkezések

- 1996. évi CXII. tv (Hpt.) 216/A. §
- 2006. évi X tv. (Szöv.tv.) 51.§ (3) bek.; 76.§ (4) bek.; 87-89.§;
- 2006. évi IV. tv (Gt.) 74. § (3) bek.

Részletes indokolás

Indokolásomat igyekeztem az **Alkotmánybíróság 14/2014. (V. 13.) AB határozatában** (és más azonos érvrendszerű határozatokban) foglalt alábbi érvekre alapozni:

„[32] A megkülönböztetések alkotmányosságának megítélésére alkalmazott teszteket az Alkotmánybíróság már számos korábbi döntésében rögzítette.

Összefoglalva: az Alkotmánybíróság más mércét alkalmaz az alkotmányos alapjogokat érintő diszkriminációra – az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében rögzített szükségesség/arányosság tesztjét –, s más mércét arra az esetre, ha a diszkrimináció-tilalmat az alapjogokon kívüli egyéb jogok tekintetében vizsgálja.

Itt akkor állapít meg az Alkotmánybíróság alaptörvény-ellenes megkülönböztetést, ha a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka, vagyis önkényes {l. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54]; 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat, Indokolás [166]; 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41]; 1/2013. (I. 7.) AB határozat, Indokolás [89]; 3087/2013. (III. 27.) AB határozat, Indokolás [37]; 23/2013. (IX. 25.) AB határozat, Indokolás [87]; 3/2014. (I. 21.) AB határozat, Indokolás [56]}.

Az Alkotmánybíróság azt is több határozatában megerősítette, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalma arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként (egyenlő méltóságú személyként) kell kezelnie, azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a **jogosultságok és a kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni** {3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [53]; 3132/2013. (VII. 2.) AB határozat, Indokolás [96]–[97]}.

Kifejtette továbbá azt is, hogy nem minősül megengedhetetlen megkülönböztetésnek, ha a jogi szabályozás eltérő jogalanyi körre vonatkozóan állapít meg eltérő rendelkezéseket. Az egyenlőség követelménye a jog általi egyenlőként való kezelésre irányuló alkotmányos elv, amely az azonos (homogén) szabályozási körbe vont jogalanyoknak a jogokból való egyenlő részesedését védi. Más megfogalmazásban ez azt jelenti, hogy akkor alaptörvény-ellenes a megkülönböztetés, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne {l. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54]; 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41]}.”

Előzetesen fontosnak tartom megjegyezni, tudatában vagyok annak, hogy a fenti (és más) érvelés **a jogszabályok szövegében megnyilvánuló** alaptörvény-ellenes megkülönböztetést tárgyalja. Ugyanakkor azt is gondolom, hogy **a bíróságok tevékenységére legalább ugyanolyan erővel és tartalommal érvényesülnie kell az alkotmányossági elvárásnak** (ha már a jogalkotó nem rontotta el, úgy a bíróság se tegye).

Az Alaptörvény a XV. cikk (2) bekezdésében az alkotmányos alapjogok megkülönböztetés nélküli gyakorlását garantálja.

A Kúria jelen beadvánnyal érintett ítéletében a döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség nyilvánult meg akkor, amikor ítélete indokolásában a Kúria az általa alkalmazni ítélt

törvényi előírást (*Hpt. 216/A. § (1) bek.*) nem értelmezi, csak alkalmazásra kijelöli, majd indokolás nélkül azonosul annak az Alperes által az elszámolás rendjéről elfogadott szabályzatában tett értelmezésével.

Az Alperes szabályzati jogértelmezése ellentmond a jogszabály tényleges szövegének, mert figyelmen kívül hagyja a rendelkezés érvényesülésének a jogalkotó által világosan megfogalmazott feltételét: „*Ha törvény kivételt nem tesz...*”. Ezáltal az alperesi értelmezés a jogalkotó szándékával éppen ellentétes lesz, hiszen a Szövetkezeti törvény 89. §-a kifejezett, kógens előírást tartalmaz arra nézve, hogy a jogutód társaságban részt venni nem kívánó tagokkal a Szövetkezeti törvény előírásai szerint kell elszámolni, tehát a 216/A. § (1) bek. értelmében vett kivételt fogalmaz meg.

Az Alperes a fentiekhez képest teljesen ellentétesen értelmezi a 216/A. §-t akkor, amikor a jogutód társaságban részt venni kívánó tagokra jutó vagyonyhányadot határozza meg, hiszen ekkor – helyesen - figyelembe veszi a „*Ha törvény kivételt nem tesz...*” szövegrészt, ami által eljut a Szövetkezeti törvény vagyonyfelosztási előírásaihoz.

A szövetkezeti tagok tulajdonosi jogainak tartalmát illetően semmiféle törvényi különbségtétel nem létezik és a releváns időszakban sem létezett arra tekintettel, hogy az adott szövetkezeti tag tagja kíván-e lenni az átalakulással létrejött gazdasági társaságnak, vagy sem. Tekintettel arra, hogy a tulajdonhoz fűződő jog alkotmányos alapjog (*Alaptörvény XIII. cikk*), így annak korlátozása csak törvényben és a feltétlenül szükséges mértékben (stb.) lehetséges (*Alaptörvény I. cikk (3) bek.*). Ezáltal az sem lehet kérdéses, hogy az átalakuló szövetkezet közgyűlése által elfogadott szabályzat szövege, jogértelmezése semmilyen érvrendszer mentén sem kaphat primátust a tulajdonhoz fűződő alapjog megkülönböztetés nélküli érvényesülésével szemben.

A Hpt. 216/A. § (1) bek. akként való értelmezése, hogy az lehetővé teszi a jogutód társaságban részt venni kívánó tagok részére a Szövetkezeti törvény szabályai szerinti vagyonyfelosztást, sem a peres felek, sem az eljáró bíróságok, sem a felügyeleti szerepkört betöltő MNB, sem az eddigi joggyakorlat által nem vitatott (*a 22- 23. sz. mellékletek azt bizonyítják, más takarékszövetkezeti átalakulások esetében is volt vagyonyfelosztás, akár az évekkel korábbi jogszabályi állapotok mellett is*).

Érvelésemmel azt próbálom alátámasztani, hogy a Kúria előtt „ismertnek kell lennie” a 216/A. § helyes értelmezésének, amihez képest tiltottan megkülönböztető az Alperes elszámolási szabályzatában megfogalmazott értelmezése, amivel azonban a Kúria nyilvánvalóan azonosul.

Ezt az azonosulást és így a Kúria jogértelmezésében megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet támasztja alá a Kúria ítéletének [25] bekezdése. A Kúria érvelésében hangsúlyozza az átalakulási folyamat egységességét, mégsem „fedez fel” az átalakulás tényleges folyamataiban megnyilvánuló lényeges, alapjogot (XIII. cikk) sértő megkülönböztetést a 216/A. § értelmezése kapcsán. Sőt a [25] bekezdés utolsó mondatával még rá is erősít erre: arra hivatkozik, hogy a döntése meghozatalakor nem hagyhatta figyelmen kívül azt a tényt, hogy az MNB mint hatóság az összes közgyűlési határozat ismeretében hagyta jóvá az átalakulást.

Az MNB mint engedélyező hatóság tevékenységének az indokolás érvrendszerébe való beemelésével teljesebb ki a Kúria jogalkalmazásának alaptörvény-ellenessége. Ezek után

ugyanis már végképp nem hagyhatja figyelmen kívül az Alperes által a jogutódban részt vevő tagok részére juttatott vagyon mértékének meghatározásából kitűnő tiltottan megkülönböztető jogértelmezést (216/A.§ (1)). Az MNB hivatkozott eljárásában (engedélyezés) ugyanis tagadhatatlanul megnyilvánul a megkülönböztető jogalkalmazás: az egyébként egységesnek ítélt folyamatban olyan szabályzatok születnek, amelyek ugyanazt a jogszabályt teljesen ellentétesen értelmezik, még hozzá úgy, hogy az eltérő értelmezésből a többségi akaratot a szabályzatok elfogadásakor is megtestesítő részt venni kívánó tagok vagyonyhányada gyarapszik a részt venni nem kívánó tagok kárára.

Fontosnak tartom megjegyezni, hogy az alaptörvény-ellenesség nem az MNB tevékenységéből fakad, hiszen engedélyező hatóságként nincs olyan kötelezettsége, hogy pl. az átalakulás során elfogadott egyes szabályzatokat „auditálnia” kellene a jogszabályi megfelelés szempontjából. Az MNB az engedélyt a megalakuló új hitelintézet jövőbeni prudenciális működésére tekintettel adja meg, és nem feladata, hogy engedélyezési jogkörében eljárva megakadályozza a volt tag és a jogutód közötti esetleges polgári jogi jogvitákat.

Fentiek alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy semmisítse meg a Kúria Gfv.VII.30.018/2016/7. számú ítéletét.

2. Az Alaptörvény XIII. cikkének sérelme - egyúttalvasva az I. cikk (3) bekezdésével / - a tulajdonhoz való jog

Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

I. cikk

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

Alkalmazott (értelmezett) jogszabályi rendelkezések

- 1996. évi CXII. tv (Hpt.) 216/A. §
- 2006. évi X tv. (Szöv.tv.) 51.§ (3) bek.; 76.§ (4) bek.; 87-89.§;
- 2006. évi IV. tv (Gt.) 74. § (3) bek.

Részletes indokolás

Előzetes kérdés:

A jogvita tárgyát képező elszámolási jog értelmezhető-e tulajdonként, ill. annak tartalmát megtestesítő, kitöltő jogként, vagyis vonatkozik-e rá a XV. cikk szerinti védelem?

Válasz:

A választ az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Gáll kontra Magyarország ügyben (49570/11. sz. kérelem) hozott határozata indokolásában véltem megtalálni:

„33. A Bíróság rámutat: az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke szerinti értelemben vett, „javak” akár „létező javak”, akár (követeléseket is beleértve) olyan vagyonelemek, amelyek tekintetében valamely kérelmező érvelhet azzal, hogy legalább „jogos várakozása” volt a vagyonelemek realizálódására (ld. Gratzinger and Gratzingerova v. the Czech Republic (dec.) [GC], no. 39794/98, § 69, ECHR 2002–VII).

34. Ilyen módon egy vagyonelem elnyerésére vonatkozóan fennálló „jogos várakozás” is élvezheti az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében biztosított védelmet. Ezért ha valamely tulajdonosi jog követelés formájában áll fenn, akkor az a személy, aki a követelés jogosultja „jogos várakozás”-sal rendelkezőnek tekinthető abban az esetben, ha a nemzeti jogban az adott jog kellő alappal rendelkezik, például, ha a hazai bíróságok részéről az adott jog létezését megerősítő, megalapozott esetjog áll rendelkezésre. Nem keletkezik azonban „jogos várakozás” akkor, ha a hazai jog helyes értelmezése és alkalmazása vitatott, és a kérelmezői beadványait a nemzeti bíróságok ezt követően elutasítják (ld. Kopecký v. Slovakia [GC], no. 44912/98, § 50, ECHR 2004-IX; Centro Europa 7 S.R.L. and Di Stefano v. Italy [GC], no. 38433/09, § 173, ECHR–2012; Eparhija Budimljansko-Nikšićka and Others v. Montenegro (dec.), no. 26501/05, §§ 66 to 69, 9 October 2012).”

A fentiek és azon analógia okán, hogy a szövetkezeti részjegyhez ugyanúgy hozzátartozik az elszámolási jog, mint a részvényhez az eladási árfolyama, nemigen lehet kérdéses, hogy az elszámoláshoz való jog, és annak tartalma a XV. cikk szerinti védelem alá tartozik.

A tulajdonhoz fűződő jog sérelme

„Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

- Az elsőfokú bíróság és a Kúria jogértelmezésében is – a korábbiakban több helyen idézettek szerint – alapvető motívumként érvényesült az az elvárás, hogy az átalakulás során elsődleges szempontnak kell tekinteni az „egységes” folyamatként kezelt átalakulási folyamat zökkenőmentes lebonyolítását. Ennek kell alárendelni, még olyan általános érvényű jogelvek alkalmazását is, mint azt hogy milyen jogilag releváns esemény bekövetkeztéhez kapcsolok

igényt keletkeztető joghatást, és ennek megfelelően mely időpontnak megfelelő jogszabályi állapotot tekintek mérvadónak.

A Kúria és az első fokú bíróság ilyen elvek mentén kialakított „jogértelmezési tartománya” az Alaptörvény XIII. cikke által védeni rendelt jogom sérelméhez vezetett.

A Kúria és az első fokú bíróság egymástól ugyan eltérően, de a jogvita tárgyát jelentő elszámolási jogot alapító szövetkezeti törvény rendelkezéseivel egyaránt ellentétesen határozták meg az elszámolási igény keletkezésének időpontját. A Kúria hatályba helyezte az elsőfokú ítéletet úgy, hogy indoklásának lényegi elemével nem értett egyet: az igény keletkezése nem a tulajdonosi nyilatkozat időpontjához kötődik. Ugyanakkor nem fogalmazta meg pontosan, hogy mikor keletkezett az igény, de utalt arra, hogy a 2013. december 30-ai dátumnak csak az igény megnyílt szempontjából van jelentősége. Egyszóval a Kúria ítéletéből nem tudhatjuk meg, hogy mikor, milyen eseményhez kötődően keletkezett az igény, csak annyit, hogy a jogszabályi környezet meghatározása szempontjából a szövetkezeti szabályzat elfogadása időpontjának van jelentősége, és annak, hogy a közgyűlési akarat érvényesüljön.

Álláspontom szerint a XIII. cikk által biztosított védelemnek esetünkben éppen az lenne az értelme, hogy az átalakulást támogató, jelentős többségben lévő szövetkezeti tagok ne csorbíthassák a többség által elfogadott - adott esetben téves és megkülönböztető jogértelmezést tartalmazó - szabályzatok útján a részt venni nem kívánó tagok Alaptörvényben biztosított jogait.

A Kúria (és az első fokú bíróság) ítélete két aspektusból is sérti a tulajdonhoz fűződő jogomat:

- a releváns jogszabályi környezet időbeliségének téves meghatározásával;
- az egyébként hibásan kiválasztott jogszabály önkényes, annak kifejezett tartalmával ellentétes értelmezése által.

(További érveimet is szívesen kifejteném – a másik két alapjoggal kapcsolatban is – de sajnos a határidő közeleg...)

3. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme /együttolvasva a 28. cikkel /.

Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Alkalmazott (értelmezett) jogszabályi rendelkezések

- 1996. évi CXII. tv (Hpt.) 216/A. §

- 2006. évi X tv. (Szöv.tv.) 51.§ (3) bek.; 76.§ (4) bek.; 87-89.§;
- 2006. évi IV. tv (Gt.) 74. § (3) bek.

Részletes indokolás

Több vonatkozó Alkotmánybírósági határozatot, és még több végzést elolvasva tudom, hogy:

- az Alkotmánybíróság nem negyedfokú bíróság;
- a tisztességes eljárásra vonatkozó panasz esetén az anyagi jogi szabályok érvényesülését nem, csak eljárásjogi szabályok érvényesülését vizsgálják;
- a bíró jogértelmezési tevékenysége során nem az Alkotmánybíróságnak, hanem csak a törvényeknek van alárendelve (annak viszont igen...);
- az eljárás tisztessége olyan minőség, amely az eljárás egészének figyelembevételével ítéltető meg.

Ugyanakkor fontosnak tartom citálni az ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3007/2016. (I. 25.) AB határozatát:

[23] Az Abh.-ban foglaltak szerint: „[...] az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossggal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket (Abh., Indokolás [34]).

Indokaimat a fentiekre tekintettel igyekszem megfogalmazni.

- A Polgári Perrendtartás szerint

270. §⁶⁴⁴ (1)⁶⁴⁵ Ha törvény másként nem rendelkezik, a felülvizsgálati eljárás során a Kúria az általános szabályok megfelelő alkalmazásával jár el.

(2)⁶⁴⁶ A jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés felülvizsgálatát a Kúriától - jogszabálysértésre hivatkozással - a fél, a beavatkozó, valamint a rendelkezés reá vonatkozó része ellen az kérheti, akire a határozat rendelkezést tartalmaz.

A Pp. szabálya szerint tehát megállapíthatjuk, hogy a felülvizsgálati kérelemnek akkor lehet helyt adni, ha a Kúria a felülvizsgált ítélet érdemét érintő jogszabály-ellenességet tapasztal és arról számot ad az ítéletében.

- A Kúria ítéletének (1.sz. melléklet) [20] bekezdésében kijelenti, hogy a jogerős közbenső ítéletet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértőnek találta.

Ugyanakkor az, hogy mely jogszabályt sértett, és milyen értelmezés eredményeként, az nem derül ki az indokolás további részéből sem, a Kúria nem nevezi meg a sértett jogszabályt és így nem is értelmezi azt. Az a hivatkozása, hogy „a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból”, egyrészt nem felel meg a „iura novit curia” elvnek, amely szerint a jogot a bíróság „határozza” meg és értelmezi, tehát a peres felek egyikének sem kell azzal szembesülnie, hogy az ítélet érdemi részének jogszabályi alapját és annak értelmezését a másik peres fél beadványából kell „kihámozni”. Másrészt a Kúria ezen eljárása azt „veszélyt” is magában rejt, hogy a meglehetősen általános megfogalmazásból az a következtetés vonható (és „vonandó”!) le, hogy a Kúria azonosul az Alperes kérelmének teljes érvrendszerével, annak minden elemével. A továbbiakban kénytelen vagyok ezt feltételezni.

- A fenti gondolatmenetet erősíti az ítélet [21] bekezdése is, amelyben a Kúria kijelenti, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Kúriának azt a jogkérdést kellett eldöntenie, hogy a Hpt. 216/A. § 2013. november 25-én hatályos rendelkezései alapján, vagy a 2013. december 30-án hatályos jogszabályi rendelkezések alapján kellett-e a felperessel elszámolni.

A magam részéről még mindenképpen hozzátennék egy igen fontos „feladatot”: a Kúriának azt is el kell döntenie, hogy az általa kiválasztott jogszabály alkalmazása milyen értelmezés mellett vezet a jogerős közbenső ítélet jogellenességének megállapításához. Ez annak ellenére sem derül ki a Kúria ítéletéből, hogy Felperesként mindhárom bírói szinten benyújtott beadványaimban szintenként többször kérdésessé tettem, hogy a Hpt. 216/A. § (1) bekezdésének kezdő félmondatát („*Ha törvény kivételt nem tesz...*”) mely érvek alapján lehet úgy értelmezni, hogy a Szövetkezeti törvény 89. §-a okán ne a Szövetkezeti törvény elszámolási szabályaihoz jussak el. Ami egyben azt is jelenti, hogy ugyan a másodfokú bíróságtól eltérő indokolás mellett, de ugyanahhoz az elszámolási szabályhoz jutottam, tehát a jogerős közbenső ítélet rendelkező része nem jogszabálysértő.

- A fentiekben felvetett eljárásjogi kérdések érdemben határozzák (határozhatták volna) meg a Kúria döntésének kimenetelét, ezért annak okán, hogy a Kúria ítélete nem felel meg az Alkotmánybíróság fentebb idézett határozatában megfogalmazott minimális elvárásoknak, kérem annak, az Alaptörvény XXVIII. cikke által biztosított jogom megsértése miatti megsemmisítését.

ügyszám: Gfv.VII.30.018/2016/7 Kúria

Kelt: 2016. szeptember 30.

indítványozó

Melléletek:

- 1-23-ig sorszámozva
- Jognyilatkozat az adatkezelésről